

det imidlertid befrygtes, at klinikkens benyttelse begrænses i modstrid med det ønske om sagkyndigt grundlag for børneværnets arbejde, som lovændringerne i 1958 var udtryk for.

Den nu foretagne ændring indebærer, at *statens andel af udgifterne forøges fra 51 pct. efter den gældende lov til 54 pct.*, og at *den del, der dækkes ved mellemkommunal refusion, forhøjes fra 9 pct. til 36 pct.*

For de fire planlagte klinikker budgetteres indtil videre med samlede udgifter på ca. 450 000 kr. årlig. Heraf vil statens tilskud andrage 243 000 kr. (efter hidtil gældende lov 229 500 kr.). Den mellemkommunale refusion vil andrage 162 000 kr. (efter hidtil gældende lov 40 500 kr.), mens *de stedlige kommuner*, der efter hidtil gældende lov skulle yde tilskud på 30 pct. eller 135 000 kr., *ikke skal bidrage direkte.*

§ 150 i den hidtidige forsorgslov om *tiltalefrafald for unge* anbragt i et opdragelseshjem eller udskrevet under tilsyn er ikke medtaget i loven, idet en tilsvarende bestemmelse nu er optaget i retsplejeloven ved lov nr. 164 af 31. maj 1961 om ændringer i lov om rettens pleje (se nedenfor under nr. 78).

I forbindelse hermed er i loven som § 72 optaget følgende bestemmelse:

„Fastsættes det som vilkår i en *betinget dom* eller et *tiltalefrafald*, at en ung inddrages eller forbliver under børne- og ungdomsforsorg og anbringes på nærmere angivet måde, og træffer børneværnsudvalget ikke beslutning om anbringelse i overensstemmelse med vilkåret, afgør direktøren for børne- og ungdomsforsorgen, hvor den pågældende skal anbringes.“

Såfremt udvalget ikke inddrager den unge under forsorg i overensstemmelse med vilkåret, er der i § 88 (hidtidige lovs § 153) hjemmel for landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg til at træffe den fornødne beslutning herom. En tilsvarende hjemmel har hidtil ikke eksisteret med hensyn til spørgsmålet, *hvor anbringelse* efter inddragelsen *skal ske*, idet dette spørgsmål i almindelighed ikke kan indbringes for højere myndighed.

Med den nu gennemførte bestemmelse skabes *mulighed for, at direktøren kan træffe den fornødne afgørelse*, såfremt udvalget enten slet ikke træffer nogen beslutning om anbringelsesmåden, eller dets beslutning er i strid med vilkåret. Det forudsættes herved, at direktøren, såfremt han tiltræder udvalgets opfattelse om, at vilkåret ikke kan opfyldes i den foreliggende form, optager forhandling med anklagemyndigheden om ændring af vilkåret eller sagens forelæggelse for retten.